

רע"פ 2160/15 - עלאא עלקם נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2160/15

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקש: עלאא עלקם

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בירושלים (כב' השופטים: ג' כנפי-שטייניץ, ד"ר י'
מרזל, א' רומנוב) מתאריך 09.03.2014 ב-עפ"ג
40000-12-14

בשם המבקש: עו"ד יעקב ג'בר; עו"ד דוד ברהום

החלטה

1. המבקש הורשע על ידי בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ש' לארי בבלי) בתאריך 18.12.2013 ב-
ת"פ 24167-12-11, על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של החזקת נכסים שהושגו
בפשע (עבירה לפי סעיף 411 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין)).

2. לפי עובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 14.05.2011, בשעות הלילה, נפרץ עסק ונגנבו ממנו ציוד וכלי
עבודה. בהמשך לכך קיבל המבקש את הנכסים שנגנבו באותה התפרצות והעמיס אותם על רכבו. המבקש נסע

עמוד 1

מהמקום ונעצר במחסום משטרת.

3. הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים לא כלל הסכמה לעניין העונש. לקראת הטיעונים לעונש, בית המשפט השלום הנכבד הורה לשירות המבחן לזמן את המבקש לשם עריכת תסקיר בעניינו.

בהתאם להוראת בית משפט השלום, נערך תסקיר בעניינו של המבקש על ידי שירות המבחן, בו הומלץ להפנות את המבקש לממונה על עבודות שירות (להלן: הממונה) לבדיקת התאמתו לריצוי עונש מאסר בדרך של עבודות שירות. בהמשך להמלצתו של שירות המבחן, בית משפט השלום הורה לממונה לזמן את המבקש, תוך שהבהיר כי "אין בשליחתו של [המבקש] לממונה על עבודות שירות משום הבעת עמדה לעניין העונש אשר יוטל בסופו של הליך".

הממונה בחן את המבקש ומצא אותו מתאים לעבודות שירות.

4. בתאריך 06.11.2014, התקיים דיון בתיק בפני מותב חדש בבית משפט השלום (כב' השופטת ח' מאק-קלמנוביץ (סג"נ)), אשר במסגרתו טענו הצדדים לעונש. בהתבסס על טיעוני הצדדים, תסקיר שירות המבחן וחוות דעתו של הממונה נגזר באותו מועד עונשו של המבקש. בית משפט השלום השית על המבקש את העונשים הבאים: שמונה חודשי מאסר בפועל ושלושה חודשי מאסר על תנאי (כאשר התנאי הוא שבמשך שלוש שנים - המבקש לא יעבור כל עבירת רכוש המוגדרת כפשע, וכן על העבירה בה הוא הורשע). בית המשפט ביסס את גזר דינו על חוות דעתו השלילית של שירות המבחן (על אף שבסיכומו של דבר הומלץ בתסקיר על מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות), ועל עברו הפלילי של המבקש, אשר אף כלל עונש מאסר בפועל בגין אחת מהעבירות שבהן הוא הורשע. בית המשפט התייחס לעובדה שהמבקש הופנה על ידי המותב המקורי לקבלת חוות דעת מטעם הממונה, וסבר כי על אף שיש בכך כדי ליצור הסתמכות מסוימת - הפנייה זו נעשתה לפני שלב הטיעונים לעונש, שבמסגרתם נחשף עברו הפלילי של המבקש והתסקיר שהיה במהותו שלילי.

5. המבקש ערער על גזר הדין הנ"ל. בתאריך 09.03.2015 בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים: ג' כנפי-שטייניץ, ד"ר י' מרזל, א' רומנוב) ב-עפ"ג 40000-12-14 דחה את ערעורו של המבקש והורה לו להתייצב בתאריך 12.04.2015 לריצוי עונש המאסר שהושת עליו על ידי בית משפט השלום.

הבקשה שלפני מופנית כלפי פסק דינו הנ"ל של בית המשפט המחוזי.

6. במסגרת הבקשה שלפני המבקש חוזר על טענות שהעלה בפני בית המשפט המחוזי במסגרת ערעורו. ראשית נטען כי בית משפט השלום לא נתן את המשקל הראוי במסגרת גזר הדין להסתמכות המבקש על החלטתו של המותב המקורי בתיק - לשלוח את המבקש לממונה בעקבות המלצת שירות המבחן. מעבר לכך המבקש טוען כי הערכאות קמא שגו משלא נתנו משקל מספיק לנסיבות העבירה ולנסיבותיו האישיות. לשיטת המבקש, השגיאות האמורות גרמו לעיוות דין בעניינו, וכי העונש שנגזר כתוצאה מאותן שגיאות סוטה ממדיניות הענישה הראויה והנוהגת בנסיבות דומות.

7. לאחר עיון בבקשה שלפני ובחומר שצורף, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות, וזאת ללא צורך בדרישת תגובה מטעם המשיבה. אפרט עתה את הנימוקים למסקנתי זו.

8. על פי ההלכה הפסוקה - רשות ערעור "בגלגול שלישי" תוענק על ידי בית משפט זה רק במידה שמתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית, החורגת מעניינם של הצדדים הישירים להליך (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 4515/07 אבו שנב נ' מדינת ישראל (17.10.2007)), או במקרים שמתגלה בהם אי-צדק בולט, או מתעורר חשש כי נגרם למבקש עיוות-דין (עיינו: רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)). זאת ועוד: כאשר מדובר בבקשה הנוגעת לחומרת העונש בלבד, ההלכה היא שרשות ערעור תינתן רק במקרים נדירים במיוחד, שבהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה המקובלת, או הראויה, בהתאם לנסיבות (ראו למשל: רע"פ 3929/09 דהן נ' מדינת ישראל (16.08.2009)).

9. סבורני כי המקרה שלפני איננו עונה על אף אחד מקריטריונים הנ"ל. טענותיו של המבקש ביחס לנסיבותיו האישיות ונסיבות העבירה אינן חורגות מעניינו הפרטי, מה גם שטענותיו בהקשרים אלה נדונו בפני שתי הערכאות הקודמות.

10. אינני רואה עילה למתן רשות ערעור גם בטענתו הנוספת של המבקש בדבר הציפיה שנוצרה אצלו כתוצאה מהפנייתו לממונה. סוגיה זו כבר נדונה בפסיקה ונקבע כי אין בהפניה שכזו כדי להגביל את שיקול דעתו של בית המשפט בבואו לגזור את דינו של הנאשם (ראו: ע"פ 8704/08 הייב נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (23.4.2009)). כמו כן עולה מהפסיקה כי השתת עונש מאסר בפועל על נאשם, לאחר קבלת חוות דעת חיובית מטעם הממונה - איננה מצדיקה ברגיל מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" (ראו: רע"פ 2996/13 נייאזוב נ' מדינת ישראל, פסקה כח (13.8.2014); רע"פ 4202/14 אסמאעיל נ' מדינת ישראל (16.6.2014)).

זאת ועוד, כפי שצוין על ידי הערכאות קמא הנכבדות - המבקש נשלח לממונה על ידי המותב המקורי לשם בחינת התאמתו לעבודות שירות, וזאת לפני שלב הטיעונים לעונש, קרי בטרם שעמדו בפני בית המשפט מלוא השיקולים לגזירת עונשו של המבקש, כגון: עברו הפלילי (אף שחלק ממנו הובא במסגרת תסקיר שירות המבחן). בית משפט השלום הנכבד אף הבהיר למבקש, מלכתחילה, כי אין בהפנייתו לממונה כדי להביע עמדה לגבי העונש שיושת עליו בסופו של יום, וניסה בכך למזער כל ציפייה שהיתה עשויה להיווצר אצל המבקש.

11. לא נעלמה מעיני השגגה שנפלה בהחלטתו של בית משפט השלום, שצוין כי לא היה בפני המותב המקורי תסקיר שירות המבחן בעניינו של המבקש, שעה שהפנה אותו לממונה. יחד עם זאת, כפי שבית המשפט המחוזי הנכבד סבר - גם לדעתי אין לתת לשגיאה זו משקל מכריע, שכן העונש שהושת על המבקש הולם את נסיבות העבירה ועברו הפלילי של המבקש, וזאת לאחר התחשבות בשיקולים לקולא שהעלה המבקש בבקשתו ובפני הערכאות קמא, וממילא שאין הדבר מקים עילה למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי".

12. סיכומו של דבר – הבקשה נדחתה. המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר שהושת עליו בהתאם לאמור בפיסקה 9 לפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, ט' בניסן התשע"ה (29.3.2015).

ש ו פ ט
